

det samme. Han fraraadede det under Hensyn til de Vanskeligheder, som det vilde volde at fastslaa denne Grænse, og udtalte tillige, at den samme Grundejer vilde paa de forskellige Steder af et Vandløb, som grænsede til hans Ejendom, kunne faa en meget forskellig Grænse for Retten til Fiskeri. Ja, det er sikkert nok, at det kan have sine Vanskeligheder at bestemme denne Grænse, men, som jeg sagde før, Vanskelighederne ere i alt Fald ikke store. Og vil man vige tilbage for Vanskelighederne ved at naa det, som er Lovens Hensigt, maa man opgive at lovgive. Det nytter ikke at ville give en Lov og saa erkende, at der er Vanskeligheder derved, som man ikke kan komme udenom. Man maa lovgive saaledes, at det, man vil opnaa ved Loven, opnaas. Kunne vi ikke opnaa at give Fisken fri Opgang og Nedgang, komme vi i Virkeligheden uden om det, som er Lovens Hensigt. Men at give en Lov om Fiskeri med en hel Mængde Bestemmelser, som Folk skulle rette sig efter, og saa ikke faa det fastslaaet, som er Meningen med Loven: at man vil bevare Fiskebestanden ved at give Fiskens Adgang til at gaa op og ned i Vandløbene, synes jeg er saa meningsløst som vel muligt. Selv om der altsaa er nogen Vanskelighed ved at faa denne Grænse bestemt — det kan dog ikke være uoverkommeligt —, er der dog ingen anden Vej at gaa, naar man vil opnaa, hvad Loven tilsigter, end at bestemme Midtstrømlinien som Midten af Strømlinien og ikke som Midtlinien imellem Bredderne.

I Følge de Bestemmelser, som findes i Loven, have faktisk adskillige Grundejere ved saadanne Vandløb Ret til at lukke fuldstændig for Fiskens Opgang undtagen fra Lørdag Aften til Mandag Morgen, og det er dog vel ikke Hensigten. Jeg skal med disse Bemærkninger varmt anbefale Tingets Medlemmer at slutte sig til Ændringsforslagene under Nr. 5 og 6, som først ville gøre Loven til det, der er dens Hensigt: at skaffe Fiskene fri Opgang i den Tid, de ere kønsmodne.

Alfred Christensen: I denne Lov bestemme vi, at vi frede den og den Fisk indenfor det og det Tidsrum. Naar vi frede denne Fisk i et bestemt Tidsrum, er

det, fordi vi anse det for at være formaalstjenligt at frede Fiskene saaledes, at den kan fuldbyrde sin Æg, lægge sine Æg, forplante sin Slægt og blive Menneskene og deres Efterkommere til Glæde og Hulsvalelse. Men naar vi gøre det, skulle vi ogsaa bære os saaledes ad, at vi ikke samtidig med, at vi bestemme, at Fiskene skal være fredet, tillade at fange den der, hvor den kommer hen for at lægge sine Æg. Jeg har nævnt det Eksempel, at vi have en Sø, og til den støder der en lav Eng, som er Søens eneste Legeplads for Fiskene, og op til den gaar der 2—3 Grøfter, hvor alle Søens Fisk gaa op at lege, og saa indføre vi en Fredningstid i Søen, fordi den er offentlig Ejendomsret underkastet. Men samtidig frede vi ikke Fiskene der, hvor den gaar ind for at lege, d. v. s., vi lave nogle fuldstændig unyttige Bestemmelser. Vi tillade den private Lodsejer at fange den fredede Fisk i samme Øjeblik, hvor den forlader det dybe Farvand, hvor den ikke kan lægge sine Æg, og gaar derhen, hvor den nødvendigvis maa være for at lægge sine Æg og faa Yngelen udklækket. En saadan Betragtning kalder jeg ikke fornuftmæssig eller logisk.

Den højtærede Landbrugsminister lod ogsaa til at kunne se den fornuftige Mening i mit Ændringsforslag under Nr. 4 og udtalte, at han vilde gøre saaledes, som Tingets Medlemmer bestemte, personlig vilde han helst være fri for denne Bemyndigelse, for der var saa megen Møje forbunden dermed og antagelig ogsaa mange knubbede Ord at hente fra de Folk, som ikke fik Lov til at staa ved deres egne Grøfter og fange den fredede Fisk. Men hvis det er saaledes, at man freder Fiskene, fordi den bør være fredet, og ikke skader nogen berettiget Interesse ved at forbyde Manden at tage den, vil det dog være meningsløst at sige, at han kan tage den paa dens eneste Legeplads. Man skal ikke vige tilbage for at lægge den Myndighed i Ministerens Haand: at kunne gøre selve Legepladsen fredet. For gaar man ikke rationelt til Værks her, kan man ligesaa godt holde op med alle disse Bestemmelser om, hvad man maa eller ikke maa. Hvis man skal undlade at gøre, hvad der er rigtigt, fordi der kan vanke knubbede Ord fra en eller anden, og blot